

РЕШЕНИЕ

№ 1148

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13340** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от М. Ю. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Е. Масова-САК срещу решение от 28.10.2019 г., постановено по НАХД № 10398/19 г. на СРС, Наказателно отделение, 93 състав, с което е потвърден Електронен фиш на СДВР Серия К № 1700361/11.08.2017 г., установено с автоматизирано техническо средство, с което на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Посочва, че приетото от СРС за установено и доказано не кореспондира с приобщения по делото доказателствен материал. Твърди, че мотивите на съда за неясни и необосновани. Сочи, че не са налице категорични данни за наличието и мястото, където е поставен пътния знак, указващ скоростта на движението. Моли съда да отмени решението на СРС, а с него и процесния електронен фиш.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ към СДВР не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Касационната жалба е допустима - срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Постановено е в съответствие с приложимите материално-правни норми. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът намира за неоснователни наведените касационни основания.

От фактическа страна СРС е приел, че на 11.08.2017 г., в 11: 30 ч. лек автомобил марка „Мерцедес“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на М. Ю. Г., се движел в [населено място], по [улица]с посока на движение от Околовръстен път към магазин „Хит“ срещу А.. С автоматично техническо средство – мобилна система за видеоконтрол TFR1-M, с № 653, разположена в автомобил на ОПП-СДВР бил заснет като системата заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила. Измерената скорост на движение на автомобила била 74 км/ч., при ограничение за населено място от 50 км/ч., въведено с пътен знак „Е 24“. Изготвен бил снимков материал. Въз основа на констатираното нарушение бил издаден процесният електронен фиш на М. Ю. Г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДП. Видно от представения часови график на 11.08.17г. мобилната система е била монтирана в служебен автомобил СА 6403 ММ.

От приобщеното по делото удостоверение за техническа изправност на техническото средство е видно, че редуцирането на скоростта от 77 км/ч., отчетена в паметта на техническото средство, на 74 км/ч е в съответствие с посочената в удостоверението допустима грешка при измерване на скоростта с техническото средство.

От правна страна СРС е приел, че при ангажиране на административно наказателната отговорност на М. Ю. Г. не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. По делото са събрани писмени доказателства, въз основа на които правилно СРС е достигнал до описаните фактически констатации.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП - водачите на ППС са задължени да съобразяват скоростта на движение на управляваните от тях превозни средства с максимално разрешената за движение в населено място.

Правилни са изводите на СРС, че електронният фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП и че съдържа всички необходими реквизити, тъй като не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което е сторено. ЕФ отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения от Министъра на вътрешните работи образец. Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението,

регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на СРС, че с оглед на установеното по делото, визирайки забраната за движение в населено място със скорост над 50 км/ч, жалбоподателят е управлявал автомобила си със скорост от 24 км/ч над допустимата – законосъобразно е прието с обжалвания електронен фиш, че същият е осъществил умишлено състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, предвиждащ към датата на извършване на нарушението наказание глоба от 100 лв. за нарушаване на забраната по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В допълнение, касационната инстанция намира, че в приложеното по делото писмо от Български институт по метрология е указано, че под № 4835 е вписана стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип TFR1-M, производство на [фирма], България, която е одобрена и вписана в регистъра на 24.02.2010 г., със срок на валидност на одобрения тип до 24.02.2020 г.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.10.2019 г., постановено по НАХД № 10398/2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 93 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1